

καὶ νὰ σὰς κουμπανιάρουνε κί' οἱ γάδαροι κί' οἱ σκύλοι.
Ἐκεῖ ὁ κόσμος νὰ σὰς ᾽δῆ ἂν ἦσθε πατριῶται,
ἐκεῖ νὰ σὰς σφουρίζουμε καὶ λειμονιαῖς νὰ τρώτε.

Σουρῆς.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τί θά πῆ Ῥωμηροσύνη! Ὑπερβαίνει τὰς φιλελευθερωτέρας Δημοκρατίας. Εἴμεθα ὑπερβολικοὶ εἰς τὴν ἐπιείκειαν. Ἡ ἑλληνικὴ λαϊμητόμος μόλις δουλεύει πέντε φοραῖς κατὰ δεκαετίαν. Ἡ Ἀμερικανικὴ δημοκρατία ἔχει ἄλλοιᾶς ἰδέας. Μόνον τὸ 1882 ἐκρέμασαν ἐν Ἀμερικῇ 125 δολοφόνους καὶ θά ἐκρεμοῦσαν διπλασίους, ἂν δὲν διέφευγον τὴν ἀμερικανικὴν δικαιοσύνην 125 κακοῦργοι. Οἱ δικοὶ μας οἱ δολοφόνοι, ὡς ὁ ληστής Καμάρας, ἀπὸ θανατικῆς ποινῆς μεταπίπτουν εἰς δεκαετὴ ἐιρκτὴν, καὶ αὐτὴν πάλιν διὰ χάριτος εἰς τὴν ἀπονομὴν ἴσως καὶ δάφνης!

Ἄλλὰ οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν φυλάττουν τὸν Βλάχον τῶν ἡ τὸν Ῥάδον τῶν ἡ τὸν γλυκὺν Ἀμπελάν τῶν νὰ τοὺς παραδώσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ δολοφόνου.

Αὐτοὶ ἔχουν τὸν ἀθάνατον νόμον τοῦ Δύντε, διὰ τοῦ οὗοῦ γίνονται οἱ ἴδιοι πολῖται, μάρτυρες, ἀνκκριταί, δικασταὶ καὶ δῆμιοι.

Ἐσχάτως κακοῦργός τις ἐπετέθη κατὰ πολίτου διὰ ρεβόλβερ. Ἡ συμπλοκὴ προσεῖλκυσε εἰς τὴν σκηνὴν κόσμον. Ἐνῶ τὸ θῦμα ἐκολύμβη εἰς τὸ αἷμά του, οἱ πολῖται συλλαμβάνουν τὸν δολοφόνον, εἰσέρχονται εἰς τὸ πρῶτον τυ-

χόν καπνηλεῖον, ἐκλέγουσι δώδεκα ἐξ αὐτῶν δικαστὰς, οὗτοι παίρνουν ἐνώπιόν των τὸ πτώμα τοῦ θύματος, ὡς τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, καὶ καταδικάζουν τὸν ἔνοχον νὰ δικασθῇ.

Ὁ ἔνοχος δὲν ἔχει Βασιλέα Γεώργιον καὶ ὑπουργὸν Ῥάλλην νὰ ζητήσῃ χάριν· δέχεται τὸ ἀνέκκλητον τῆς ἀποφάσεως κ' ἐτοιμάζεται ν' ἀποθάνῃ· ζητεῖ μόνον ὀλίγην ὥραν καιρὸν νὰ κανονίσῃ τὰς ὑποθέσεις του. Οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι τέτοιοι! Ἐχουν ὑποθέσεις καὶ ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου των! Ἀφοῦ ἔγραψεν ὅτι εἶχε νὰ γράψῃ, ζητεῖ νὰ πιοῦν οἱ δικασταὶ μαζύ του μίαν ρακίην· τοῦ γίνεται καὶ ἡ χάρις αὐτή.

Καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν δικασταὶ καὶ ἔνοχοι μὲ ἐλαφροτάτην καρδίαν ἐξέρχονται εἰς τὴν θήραν τοῦ καταλλήλου δένδρου διὰ κρέμασμα. Εὐρίσκουν μίαν συκομοριὰ, ὁ δολοφόνος ἀπαιτεῖ νὰ βάλῃ τὸν ἀπαραίτητον παρ' Ἀμερικανοῖς λόγον, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἡ θηλειὰ εἰς τὸν λαϊμόν καὶ τὰ πόδια σ' τὸν ἀέρα.

Ἐν τούτοις σπασμωδικαὶ τινες κινήσεις τοῦ δολοφόνου διηλοῦσιν ὅτι κάτι ἐλησμόνησεν.

Τί ἦτο;

Ἐξήτησε νὰ τοῦ βγάλουν τὰ ποδήματα ὡς ἐνοχλοῦντα τοὺς κάλους του!

Δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀρνηθῶσι καὶ τὴν χάριν αὐτὴν εἰς ἄνθρωπον ὅστις τοὺς ἐκέρασε, καὶ οὕτω ἀνυπόδητος ὁ δολοφόνος ἀπῆλθε ν' ἀνεύρῃ τὴν ψυχὴν τοῦ θύματος διὰ νὰ ξαναρχίσῃ ἴσως...

Ἡ καυμένη ἡ Σάρα Μπεργάρ. Δὲν φθάνει ὅτι ἠναγκάσθη νὰ ἐκποιήσῃ τοὺς ἀδάμαντάς της· ἰδοὺ ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ Φιγαρώ κ. Βόλφ τῇ ἀπευθύνει ἐντυπον ἐπιστολὴν ἐν ἣ τῇ συμβουλεύει ν' ἀφήσῃ τὰς φαντασίας της καὶ τὰ θέκτρα

τάτση, καὶ ἔμεινε μετ' αὐτοῦ βήματά τινα ὀπίσω τῶν ἄλλων.

— Ἐνοεῖς τί εἶναι; τῷ εἶπεν ὁ Μαῦρος ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Δὲν ἐτόλμησα νὰ τὰ εἶπω ὅλα εἰς τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ μὴν ἀπορήσουν.

— Τί εἶναι; εἶπεν ὁ Καρτάτσης.

— Εἶναι ὅτι δὲν πρόκειται νὰ καύσωμεν τὰς τρεῖς γαλέρας μόνον.

— Ἀλλά;

— Ἀλλά καὶ τὰς ἔνδεκα.

— Καὶ τὰς ἔνδεκα;

— Ναί.

— Τὰς γαλέρας τοῦ Σανούτου;

— Ναί.

— Τὸν στόλον ὀλόκληρον;

— Ναί.

— Αὐτὸ ὁκοῦ σοῦ λέγω.

— Διὰ ποῖον λόγον;

— Διὰ τὸν λόγον τοῦ νὰ μὴ δυνηθῇ κανεὶς νὰ φύγῃ μετὰ οὐ παραδοθῇ τῷ φρονύριον.

— Καὶ σοὶ ἔδωκε τοιαύτην παραγγελίαν ὁ κόμης Σανούτος, ὁ ἴδιος;

— Μάλιστα.

— Ἀληθινά;

— Ἀληθέστατα.

— Ἀπορον μοὶ φαίνεται.

— Εἰς ἐμὲ ὄχι.

— Ὅθι χάσω τὸν νοῦν μου.

— Μή, διότι θὰ μετανοήσῃς.

— Μὲ ἐμπαιζεις, Μαῦρος;

— Ὅχι, μὰ τὸν Ἀλλάχ.

— Ἐχεις πεποίθησιν δι' ὅσα λέγεις;

— Στερεὰν καὶ ἀκλόνητον.

— Καὶ ὑπάγομεν τώρα νὰ πράξωμεν τοῦτο;

— Μοὶ φαίνεται. Ἀλλ' ἀκουσε, σὺ εἶσαι τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Σανούτου. Μοὶ εἶπε πολλὰ διὰ σέ, δὲν σὲ πολιτεύομαι. Μοὶ εἶπε μάλιστα ὅτι θὰ σοὶ δώσῃ πολλὰ χρήματα, ἀρκεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἐργασία.

— ὦ, διάβολε!

— Ἀλλὰ κύτταξε καλά, ὅταν θ' ἀρχίσωμεν νὰ καίωμεν, ἂν μᾶς φέρουν οἱ ἄλλοι δυσκολίας, νὰ μὲ βοηθήσῃς.

— Τί νὰ σὲ βοηθήσω;

— Βεβαίως θὰ τοὺς φανῇ παράδοξον, ὅταν μὲ ἴδουν νὰ βάλω φωτιάν εἰς τὴν Φουρτούναν, τὴν ναυαρχίδα τοῦ Σανούτου. Λοιπὸν ἐκεῖ σὲ θέλω. Πρέπει νὰ τοὺς πείσωμεν ὅτι δὲν εἶναι τίποτε.

— Ἐσύχασε θὰ προσπαθῆσω.

— Ἰδοὺ, λάβε καὶ τοῦτο, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

Καὶ τῷ ἔδωκε τὸ βαλάντιόν του, ὅπερ ὁ Καρτάτσης ἔκρυψε ταχέως εἰς τοὺς κάλους του. Βίττα ἐτάχυναν τὸ βῆ-

τά ὅποια ἐνοκίασε καὶ νὰ ἐπανέλθῃ καὶ πάλιν νὰ γίνῃ ἡθοποιός τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, διότι ἄλλως θ' ἀναγκασθῆ νὰ πωλήσῃ καὶ τῆς ρόμπαις τῆς. Αὐτὸ θὰ πῆ μὴν φορὰ τύχη τοῦ Ἀριστείδου Δαμαλά.

Αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν ἤδη ὅτι οἱ στέφανοι ἐκ φυσικῶν καὶ τινων τεχνητῶν ἀνθέων οἱ κατατεθέντες ἐπὶ τοῦ σοροῦ τοῦ Γαμβέττα τὴν παραμονὴν τῆς κηδείας του ἐνόστισαν πεντακόσιαις χιλιάδαις φράγκα, δηλαδὴ μισὸ ἑκατομμύριον. Ὅ,τι ὅμως δὲν εἶναι γνωστὸν εἶναι ὅτι τὸ ἐμπόριον τῶν τεχνητῶν καὶ τῶν φυσικῶν ἀνθέων ἀποφέρει εἰς τοὺς εὐτυχεῖς Παρισίους ὀγδοήκοντα ἑκατομμύρια κατ' ἐνιαυτόν.

Καὶ τὸ περιέργον ὅτι εἰς τοὺς ὑγροὺς καὶ ὀμιχλώδεις Παρισίους τὸ ἐμπόριον τῶν φυσικῶν ἀνθέων εἶναι κερδοσκοπικώτερον τοῦ ἐμπορίου τῶν τεχνητῶν ἀνθέων, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπολαύει παγκοσμίου ὑπολήψεως ἡ περίφημος παρισινή ἀνθοποιὸς (fleuriste), ἧς οἱ λεπτιφεῖς δάκτυλοι ἐργάζονται ἴσων ἀπαράλακτον τῷ προτοτύπῳ μὲ τοὺς μυστηριώδεις δακτύλους τῆς φύσεως.

Εἰς ὅλας τοὺς ἄλλους τόπους ἔχετε τὰ ἀνθὴ ὅταν αὐτὰ θέλουσι νὰ ξεμυτίσουν· ἐν Παρισίοις ὅταν σεῖς τὰ θέλετε. Θέλετε ἀνθὴ τοῦ Βορρᾶ ἢ ἀνθὴ τῆς μεσημβρίας, δένδρα τῆς Σουηδίας ἢ τοῦ Ἰσημερινοῦ, τὰ ἔχετε εἰς Παρισίους. Τοῦ λιλιᾶ τοῦ περιφήμου περσικοῦ Διλιᾶ, κατάρθρωσαν νὰ αὐτοσχεδιάσουν νέον εἶδος οἱ Παρισίνοι, λευκὸν λιλιᾶν, προφυλάσσοντες τὸν κάλυκα ἀπὸ τοῦ ἡλίου, πηγῆς ὄλων τῶν χρωμάτων. Καὶ πωλεῖται 1 ἢ 20 φράγκα.

Σημειώσατε ὅτι ἡ καμέλια ἡ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν σχεδὸν αὐτοκράτειρα, εἶναι τώρα ἐκπτωτος βασιλίτσα. Προτιμᾶτε πολὺ ἡ γκαρδένια, ὁ λιλιᾶς, τὸ πορφυροῦν Ρόδον.

Καὶ ποία εἶναι ἡ γονιμώτερα περίοδος διὰ τὴν κερδοσκοπίαν τῶν ἀνθοπωλῶν;

Ὁχι ἡ ἀνοιξίς, ἀλλ' ὁ χειμῶν. Τὴν ἀνοιξίν δουλεύει ἡ φύσις δωρεάν, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα δουλεύουν τὰ θερμοκήπια.

Παρ' ἡμῖν τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθέων εἶναι καὶ αὐτὸ ἀνάλογον πρὸς τὴν ἄλλην κατάστασιν τῆς πρωτεύουσας. Θερμοκήπια σχεδὸν δὲν ἔχομεν. Τὸ τῶν ἀνακτόρων, τοῦ Σερπιέρη, τοῦ Μελλᾶ δὲν εἶναι μεγάλα πράγματα. Ἐν γένει ἡ κηπουρικὴ μαῖ, εἶναι εἰς νηπιώδη κατάστασιν. Καθυστεροῦμεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν ἀκόμη καταπληκτικᾶ. Οὐχ ἥττον τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθέων δὲν πάγει ἄσχημα. Ὁ κ. Φασούλης κοντεύει νὰ γίνῃ μεγαλοκτηματίας. Ἐχει σχεδὸν μονοπώλιον!

Ὁ μηδενισμὸς—ἡ ῥωσικὴ ἐπανάστασις ἐν διαρκείᾳ—ὡς ἡ ἡμετέρα εὐλογία—εὐρίσκεται φαίνεται εἰς μεγάλην ὑφῆσιν. Ἡ ῥωσικὴ αὐτὴ ὄχι μόνον ἐνεκατέστη εἰς Πετροῦπολιν, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ ἐφαντάζετο ἴσως ὑπονομευμένον ὄλον, εὐθραστον ὡς στραῶμα ὠρίμου διὰ τῆξιν πάγου, κάτωθεν δὲ ἐργαζομένης στρατιάς ἀπειροπληθεῖς ὡς σμῆνος μηρηίκων τοὺς μηδενιστάς, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀνοιξῇ ἀκόμη περίοδος **χορῶν**. Ὁ τελευταῖος δὲν ἔδωκεν ὁ Αὐτοκράτωρ συμπεριέλαβεν δισχιλίους ξένους. Τὸ θάρρος τοῦ Αὐτοκράτορος εἶναι πράγματι μέγα· ἀλλὰ καὶ τί διαλογὴ θὰ ἔγινε μεταξὺ τῶν κεκλημένων, διὰ τὰ μὴν παρσισφρήση ὑπὸ τὴν βελάδαν καὶ τὰ λευκὰ χειρόκτια κἀνὲν ἐγχειρίδιον ἢ τις ἐκρηκτικὴ σφαῖρα! Ἡδὴ ἐξεδόθη πρόγραμμα διασκεδάσεων διὰ μίαν τριμηνίαν. Ὁ αὐτοκράτωρ φαίνεται εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀφοβίας. Τὸν Ἀπρίλιον ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα θὰ μεταβοῦν εἰς Μόσχαν ὅπου θὰ παραστῶσιν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς νέας Μητροπόλεως, καὶ τὸν Μάϊον θὰ γίνῃ ἡ στέψις, ἀλλὰ ποίαν ἡμέραν, εἶναι ἄγνωστον.

μα, καὶ ἔφθασαν τὸν Σιαχτιν καὶ τοὺς τρεῖς προσηλύτους, οἵτινες προεπορεύοντο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ.

Ὁ Ἰωάννης Βενδίκης καὶ ὁ Μηνᾶς εἶχον καθίσει ἐπὶ βράχου τινὸς κατὰ τὴν παραλίαν, καὶ εἶδον τὴν φελούκαν, ἐν ἧ εὐρίσκετο ἡ Αὐγούστα, προσεγγίσασαν εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ κόμητος Σανούτου. Εἶδον τὴν γυναῖκα ταύτην ἀναβαίνουσαν τὴν κλίμακα καὶ γενομένην ἄραντον ὀπισθεν τῷ ὑψηλῶν κοπαστῶν τῆς γαλέρας, καὶ εἶδον τὴν φελούκαν μετὰ τῶν δύο ναυτῶν ἀπομακρυνομένην καὶ ἐπιστρέφουσαν διὰ τῆς αὐτῆς καμπύλης ὁδοῦ, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὴν βρατσέραν, εἰς ἣν ἀνήκε. Τὰ ὕδατα ἦσαν βαθέα ἐν τῷ ὄρμῳ καὶ δὲν ἀπέειχε πλείοτερον τῶν ἐπιτὰ ὀργυιῶν ἢ ναυαρχίς, καὶ τὰ λοιπὰ πλοῖα ἐφεξῆς, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς. Ὁθεν ὁ Βενδίκης καὶ ὁ σύντροφός του, ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν ἀστέρων καὶ τοῦ γαλαξίου, ὅστις ἔλαμπεν ἐξόχως κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, διέκριναν ὅπως οὐδὲν καλῶς τὰ ἀντικείμενα.

Ἡ ψυχὴ τοῦ Ἰωάννου Βενδίκου ἐράινετο μεταβάσσει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὁ δὲ Μηνᾶς τὸν ἐβλεπεν ἐγκαρσίως καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μηνᾶς εἶχον φθάσει τὴν νύκτα ἐκεί-

νην εἰς Νάξον. Πρὸ πολλοῦ βεβαίως θὰ εἶχον ἐκτελέσει τὸν πλοῦν τοῦτον, ἀλλ' ἄς ἐνθυμηθῶσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν τὴν περιπλοκὴν, ἣτις τοῖς εἶχε συμβῆ ὅτε ἡτοιμάζοντο νὰ ἀποπλεύσωσιν ἐκ Πάτμου. Καὶ ἀπηλλάχθησαν μὲν τῆς καταδιώξεως τῆς ἀλλοκότου ἐκείνης γυναικὸς, ἣτις ἐνήργησε κατὰ παραγγελίαν τοῦ Σανούτου, ἀλλ' ἐτραυματίστησαν ἀμφοτέροι ἐν τῇ συμπλοκῇ καὶ ἔχρηζον νοσηλείας. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν θὰ ἤρκει ὅπως ἀναβάλλῃ τὸν ἀπόπλουν των ἀφοῦ εἶχον ναυλώσει ἤδη τὸ πλοῖον· ἄλλη τις ἐναντιότης ἐπῆλθεν. Ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν μοναχῶν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, μοναχὸς καὶ αὐτός, ὅστις ἠδρευσεν ἐν τῷ ἐπιπέτῳ, πληροφορηθεὶς περὶ τῶν συμβάντων, μετεκάλεσε παρ' ἑαυτῷ τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Μηνᾶν καὶ τοὺς ἀνέκρινε. Διέταξε δὲ νὰ μείνωσιν ὑπὸ ἀσφαλῆ φύλαξιν, μέχρις οὗ ἐκθέσει τὰ συμβάντα πρὸς τὸν λεγόμενον δικαῖον· ἦτο δὲ οὗτος ὁ ἀνώτατος ὑπάλληλος τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐν τῇ αὐτονομουμένῃ πολιτείᾳ τῶν μοναχῶν τῆς Πάτμου. Ὁ δικαῖος ἤλθε τῇ ἐπιούσῃ καὶ τοὺς ἐξήτασε καὶ αὐτός. Ὅσον διὰ τὴν Καικιλίαν καὶ τοὺς στρατιώτας τῆς, εἶχον γένει ἀφαντοὶ καὶ ἀπέπλευσαν ἀπὸ τοῦ ὄρμου, εἰς δὲ εἶχον προσορμισθῆ, πλησίον ἀκατοικήτου τινὸς παραλίας. Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Μηνᾶς οὐδὲν εἶχον νῆποκαλύψωσι πρὸς τοὺς ἀνακρίναντας αὐτοὺς μοναχοὺς, ἢ συμπεράσματα μόνον ἀρκούντως πιθανά.

(Ἀκολουθεῖ)

Μπόεμ.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ μεγαλειτέρου θεάτρου τοῦ Λονδίνου *Δρούρου Αιὺν* ἔδωσε τῆς ὠραιότερας παντομίμας παράστασιν καὶ εἰσήγαγε δωρεάν εἰς τὸ θέατρον 3500 μάγκας, ἦτο μαθηταὶ σχολείων ἀπόρων παιδίων.

Ρακοςυλλέκτης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Διδάσκαλος τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως φθάσας εἰς τὸ περι Μπουμπουλίνας κεφάλαιον ἤρχισε νὰ ἐνθουσιᾷ τόνον, ὥστε ἀφοῦ ἐτελείωσε, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἀρσενικοὺς μαθητάς του εἶπε :

— Σὰς εὐχομαι παιδιὰ μου, ὅλοι νὰ γίνετε *Μπουμπουλίναις* !

Καὶ μία εὐτυχὴς ἔκφρασις :

— Αὐτὴ ἡ θερμάστρα μόλις κατορθώνει νὰ ζεσταίνη τὸν ἑαυτὸν τῆς !

Τὸ τριετὲς σατανόμυαλο παιδί ενός φίλου μας ἔχει τὴν μονομανίαν εἰς ὅτι τοῦ λένα νὰ ἀπαντᾷ στερεοτύπως :

— Ἐσὺ εἶσαι !

Προχθὲς εἰς ἔγγαμος φίλος τῆς οἰκογενείας χαϊδεύων αὐτὸ καὶ μεταχειριζόμενος φρασσεολογίαν τοῦ Ψυρῆ τοῦ λέγει :

— Ἄχ ! κερ.....

Τὸ παιδίον δὲν χάνει καιρὸν, καὶ μὲ δεινὴν σοβαρότητα :

— Ἐσὺ εἶσαι ! οὐ ἀπαντᾷ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετηνέχθη πλαγίως τοῦ παλαιοῦ, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῶν Γραφείων τῆς καλῆς μας γειτόνισσας *Νέας Ἐφημερίδος*, — *Ὁδὸς Μουσῶν*, ἀρ. 6.

Οἱ Λαυριῶται θὰ μᾶς δώσουν φέτο τὴν ἀποκρηατικὴν μᾶς λέξι.

Εἰς τὸ Λαύριον ἔχουν ἤδη ἀποκρηαῖς καὶ ἔχουν καὶ τὸ λογάκι τους.

Εἶναι καθ' ὅλα τῆς ἐποχῆς καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ τὸ δεχθούνη καὶ οἱ Ἀθηναῖοι.

Ἄν καὶ εἶναι ὀλίγον πρόωρον καὶ φοβούμεθα μήπως ὡς τότε μαραινθῆ.

Ἴδού το :

— **Βγάλ' τὸ φόρο Παῦλο !**

Ἀγαπῶμεν τὴν Μακεδονίαν ὅσον τὰς Ἀθήνας. Θέλομεν τοὺς ἑλληνικοὺς πληθυσμοὺς αὐτῆς ῥωμαλέους τὴν ψυχὴν καὶ τὸ φρόνημα. Διὰ τοῦτο μετὰ λύπης ἐλάβομεν ἐπιστολὰς ἐκ Σερῶν, μετ' ἀγανακτήσεως ἀνακοινούσας ἡμῖν ὅτι ἐστῆθη ὑπὸ μερικῶν χαλκευτῆριον λιθέλλων διανεμαμένων κρῆφα ἐναντίον ἐντιμοτάτων οἰκογενειῶν. Οἱ λιθέλλοι ἐ-

χαρακτηρίσθησαν πάντοτε ὡς προϊόντα οὐτιδανῶν καὶ ἀνάνδρων. Λυπούμεθα ὅτι εὐρέθησαν Μακεδόνες, καὶ ὄχι βεβαίως τυχαῖοι, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ὑπεχώρησε μέχρι τῆς κακοηθείας. Ὁ τρομερότερος δικαστὴς πρέπει νὰ εἶναι ἡ συνειδήσις· ὅταν τις δὲν τολμᾷ νὰ πράξῃ τι παρρησία, ὀφείλει οὔτε νὰ τὰ συλλαμβάνῃ κατὰ φαντασίαν. Αἱ ὀλίγα μᾶς λέξεις εὐχόμεθα νὰ χύσουν ὀλίγον φῶς εἰς τὰς ζοφεράς αὐτὰς συνειδήσεις, ἵνα ἴδωσι τὴν ἀπαισίαν μορφήν τῶν ὑπ' αὐτῶν τεκταινομένων.

Ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἀπεργία τῆς ἡμέρας εἶνε ἡ τῶν ἐργατῶν πορσελάνης ἐν τῇ πόλει Λιμόζ. Πέντε χιλιάδες ἐργάται εὐρίσκονται χωρὶς ἐργασίας ἐν πόλει ἥτις κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ζῆ ἐκ τῆς πορσελάνης. Δὲν κατασκευάζονται πλέον οὔτε διαφανῆ πιάτα, οὔτε μιλόχριστα φλετζάνια, οὔτε δοχεῖα δι' ἐμβάσματα, οὔτε κατάλευκοι σουπιέρες, οὔτε λεκάναι γραφικώταται κομμωτηρίων. Ἡ πόλις εἶναι εἰς νέκρωσιν, τὰ ἐργοστάσια ἠρημοῦσιν, ὁ ἐργατικὸς κόσμος ῥοκανίζει τὰ περισσεύματά του, ἕως ὅτου τελειώσουν αὐτὰ καὶ ἡ πείνα ἐκδώσῃ τὴν μεγάλην ἀπόφασίν τῆς νὰ ἐπαναλάβουν τὸ ἔργον τῶν διὰ νὰ ἐπαναλάβουν μετὰ ἕξ μῆνας καὶ πάλιν τὴν ἀπεργίαν τῶν. Τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐργατῶν πορσελάνης ἀρχίζουν ἀπὸ 60 λεπτὰ τὴν ἡμέραν, περνοῦνε ἀπὸ 1,50, ἀναβαίνουν εἰς τὰς 3 δραχμάς καὶ ἀποκρυσταλοῦνται εἰς τὰς 5 δρ.

Ἡ εὐτέλεια αὐτῆ τῶν ἡμερομισθίων ἐξηγεῖται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ βίος εἶναι ἐκεῖ παρὰ πολὺ εὐθηνός.

Τὸ ἀρωματικώτερον

Τ Σ Α Ι

μόνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς *Λεωφόρου Παρεπιστημίου*

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Η «ΥΓΕΙΑ»

Νικολάου Α. Βασιλειάδου

δύνασθε νὰ τὸ εὔρητε, κομισθὲν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας εἰς πακέτα καὶ πωλούμενον ὄχι ἀκριβά.

Τὸ ἄρωμά του μεθύει — Ἡ θέρμη του εἶναι ὕλη ὑγείας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ

Τὰς δύο αὐτὰς κυρίας δύνασθε νὰ τὰς ἀγκαζάρητε ἐνοικιάζοντες

ΠΟΛΥΕΛΛΙΟΥΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΦΩΤΑ

τοῦ τοίχου (Candélabres) πολυτελεστάτη δι' αἰθούσας χοροῦ, συναναστροφᾶς, καὶ ἐν γένει τὴν περίοδον τῶν ἀπόκρως ἀπὸ τὸ

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ